תרגומי השירה הלירית לעברית מאת אדולף גומן

Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

רובן דריו

R.Dario

poemas שירים מספרדית

adolf.goman@gmail.com

רובן דריו

(1867 – 1916)

Contenido	תוכן העניינים
Acerca de Ruben Dario	על רובן דריו
A Francisca	אֶל פְרַנְסִיסְקָה
Abrojos	דַרְדַר
Alaba los ojos negros de Julia	שֶׁבַח לָעֵינַיִם הַשְחוֹרוֹת שֶׁל ג'וּלִיָה
Allá lejos	רָחוֹק מִכָאן
Amo, amas	אֲנִי אוֹהֵב, אַתָה אוֹהֵב
Canción de otoño en primavera	שִׁיר סְתָו בְאָבִיב
Cómo decía usted, amigo mío?	אֵיךְ אָמַרְתָ, חֲבֵרִי הַנִכְבָּד?
Cuando llegues a amar	כְשֶׁאַתָה תִתְאַהֵב
Divagacion	סְטִיָה לִירִית מִן הַנּוֹשֵׂא
El verso sutil que pasa o se posa	הַדְרָךְ כְמוֹ קוֹ
Elogio de la seguidilla	הַלֵל לַסֶגִידִילְיָה
Lo fatal	גּוֹרָלָנוּ
Margarita	מַרְגָנִית
Melancolía	מֶלַנְכּוֹלְיָה
Mía	שֶׁלִי
Nocturne	נוֹקְטוּרְן

Oración por Antonio Machado	**תְּפִילָה עַל אַנְטוֹנְיוֹ מַצ'אדוֹ**
Poema versos de otoño	**שִׁירֵי סְתָו**
Programa matinal	**תָּכְנִית לְבֹּקֶר**
Que el amor no admite cuerdas reflexiones	**כִּי אַהֲבָה לֹא סוֹבֶלֶת כַּבְלֵי מַחֲשָׁבָה**
Sinfonía en gris mayor	**סִימְפוֹנִיָה בְּאֶפֶר מַז'וֹר**
Yo persigo una forma	**אֲנִי מְחַפֵּשׂ צוּרוֹת**

על רובן דריו

פליקס רובן גרסיה סרמיינטו הידוע גם בשם רובן דריו (Rubén Darío) היה משורר ניקרגואי, שנחשב לאחד ממבשרי תחילתה של הספרות הספרדית המודרנית. השפעתו של דריו על ספרות אמריקה לטינית וספרד במאה ה-20 הייתה עצומה, ורבים חושבים שאין רבה ממנה. הוא זכה לכינוי "הנסיך של השפה הספרדית."

רובן דריו נולד בשנת 1867 בניקרגואה. אמו ברחה מבעלה, אלכוהוליסט חובב זונות, לפני לידת בנה, שאותו עזבה בעיר לאון אצל קרובי משפחה מבוגרים, ונעלמה עם בעלה הטרי.

הילד הראה יכולת מוקדמת של יצירה ספרותית. השיר הראשון שלו התפרסם בעיתון, כשהיה בן 12 שנים. בגיל 15 שנים, החל חיי הנוודות שלו, שנמשכו עד מותו.

הוא היה עיתונאי ועורך עבור עיתונים שונים, ספרן ומזכיר במדינות שונות של דרום ומרכז אמריקה, קונסול ונציג דיפלומטי של מדינות אלה בארגנטינה ובספרד, חי בצרפת, קרא יצירותיו באוניברסיטת ניו יורק...

מצבו הכלכלי מאז ומתמיד היה קשה הן בשל נסיבות חיצוניות (הפיכות שלטון, משברים פיננסיים, מחלות), הן בשל הנטייה להחלפת המקומות ובשל האלכוהוליזם.

בגיל 14, הוא התאהב ברוזריה מוריליו בת אחת-עשרה, בגיל 23, נשא לאישה את בתו של הדובר רפאל קונטרס, עזב אותה בעיר אל סלבדור ונסע לארגנטינה בחיפוש אחר עבודה. לאחר מותה, כעבור 4 שנים, הוא חזר אל רוזריה מוריליו, שמשפחתה אילצה אותו להתחתן איתה. למחרת, בשל ההפיכה הצבאית הוא עזב את אשתו הטריה בפנמה ונסע למדינה אחרת. מאוחר יותר, היא מצאה אותו בפריז וביקשה להתגרש ממנו בתנאים שדריו לא הסכים להם, והמשפט נמשך זמן רב מאוד. באותה שעה הוא חי כבר עם פרנסיסקה סנצ'ז, אותה השאיר בצרפת עם שני ילדים, ונסע לאמריקה.

הוא החל את חייו בעיר לאון (ניקרגואה), ומת בגלל האלכוהוליזם בגיל 49 שנים בעיר ליון (צרפת).

על דריו השפיעה מאוד ספרות צרפתית רומנטית (ו.הוגו) והסימבוליסטים (פ.ורלן ואחרים).

האוסף הראשון של שירים ופרוזה, "תכלת ..." הפך לספר מפתח בהתפתחות של שירה בכיוון חדש, אשר נתן תנופה לפיתוח השפה ושירה הספרדית. דריו תמיד ובכל מקום התקבל בברכה כמשורר מוכשר, התהילה שלו הייתה גדולה מאוד ואישרו אותה מבקרים רציניים.

בהשפעתם של המודרניסטים צרפתים, ובשל רשריו לאינטלקטואלים ספרדיים-אמריקאים של תקופת המשבר האידיאולוגי בסוף המאה ה-19 דריו התרכז בחיפוש אחר זהות חברתית, נושאים סוריאליסטיים, מיסטיקה, סקסיות וסמלים ופולחן רגשות ומצבי רוח מתוחכמים. אך גם הנושאים החברתיים היו קרובים לדריו. בין הספרים אחרים שלו בולט ספר "שירי חיים ותקווה" (1905).

רובן דריו חידש את הצורה הפואטית לא רק עבור אמריקה הדוברת ספרדית, אלא גם עבור ספרד, הוא הפך לנציג הראשון של מודרניזם פואטי. הוא ספג את הישגים של השירה הרומנטית של אמריקה ואירופה, את הפאר של צורות ואת העושר של אוצר מילים ומבנים שלה. כעיקרון פואטי שלו הוא העמיד את הסלוגן "ראשית כל המוזיקה" של ורלן. את דריו עניינו בעיקר עניינים של אמצעי הדיבור הפואטי, עידון לקסיקלי, פסוק מלודי וכן הלאה.

כמו כל הסימבוליסטים, דריו ייחס חשיבות רבה למוסיקליות של לשון השירה. הוא העשיר את שירת דוברי ספרדית במקצבים חדשים, עשה שימוש נרחב בטופס הברתי-טוניק, כולל אלכסנדרין "חופשי". התיאורים שלו הם יותר מפורטים, כוללים דמויות ועלילות מתוך המיתולוגיה וסמלים, המקובלים בשירה אירופאית, שלא היו רגילים בשירה הספרדית.

Ruben Dario

A Francisca

Ajena al dolo y al sentir artero,
llena de la ilusión que da la fe,
lazarillo de Dios en mi sendero,
Francisca Sánchez, acompáñame...

En mi pensar de duelo y de martirio
casi inconsciente me pusiste miel,
multiplicaste pétalos de lirio
y refrescaste la hoja de laurel.

Ser cuidadosa del dolor supiste
y elevarte al amor sin comprender;

רובן דריו

אֶל פְּרָנְסִיסְקָה

גַּם צְבִיעוּת, גַּם כָּזָב זָרִים לָהּ, נוֹדֶפֶת
מִמֶּנָּה אַשְׁלַיִת אֱמוּנָה; בְּדַרְכִּי
עַכְשָׁו הַשְׁגָּחָה אֱלֹהִית לָהּ נִשְׁקֶפֶת.
פְּרָנְסִיסְקָה סָנְצֶ'ז, מְלַוֵּה אוֹתִי ...

חָשַׁבְתִּי עַל מְסִירוּת נֶפֶשׁ וְאֵבֶל,
וְהֵכַנְתִּי דְּבַשׁ, כְּמַעַט בְּלִי כַּוָּנָה,
מֵעָלַי כּוֹתֶרֶת שׁוֹשָׁן וּלְקֶפֶל -
עָלִים יְרֵקִים שֶׁל שִׂיחֵי דָּפְנָה.

זְהִירוּת! אֶת הַכְּאֵב אַתְּ כְּבָר יוֹדַעַת,
עָלִית לְאַהֲבָה שֶׁחָשִׁים בְּלִי לַחֲשֹׁב;

enciendes luz en las horas del triste,
pones pasión donde no puede haber.

Seguramente Dios te ha conducido
para regar el árbol de mi fe,
hacia la fuente de noche y de olvido,
Francisca Sánchez, acompáñame...

Abrojos

Lloraba en mis brazos vestida de negro,
se oía el latido de su corazón,
cubríanle el cuello los rizos castaños
y toda temblaba de miedo y de amor.
¿Quién tuvo la culpa? La noche callada.
Ya iba a despedirme. Cuando dije "¡Adiós!",
Ella, sollozando, se abrazó a mi pecho
bajo aquel ramaje del almendro en flor.
Velaron las nubes la pida luna...
Después, tristemente lloramos los dos.

* * *

¿Qué lloras? Lo comprendo.
Todo concluido está.
Pero no quiero verte,
alma mía, llorar.
Nuestro amor, siempre, siempre...
Nuestras bodas... jamás.
¿Quién es ese bandido
que se vino a robar
tu corona florida
y tu velo nupcial?
Mas no, no me lo digas,

מַדְלִיקָה אוֹר בְּשָׁעוֹת נוּגוֹת, מְתְיַגַּעַת
מִתְּשׁוּקָה שֶׁאוּלַי לֹא תִּמָּצֵא לְבַסּוֹף.

אֵין סָפֵק, אֱלֹהִים הֵבִיא אוֹתָךְ הֵנָּה
לְהַשְׁקוֹת עֵץ אֱמוּנָה בְּנַשְׁמָתִי, הָאֱמוּנָה בְּנַפְשִׁי,
יָצַרְתְּ לִי מָקוֹר נָשִׁיָּה, לֵיל וְצֵנַע,
פְּרָנְסִיסְקָה סָנְצֶ'ז, מְלַוֵּה אוֹתִי...

דַּרְדַּר

הִיא בָּכְתָה בִּזְרוֹעוֹתַי בְּשִׂחֹר בִּגְדֶיהָ.
תַּלְתַּלִּים חוּמִים כְּסוּ צַוָּארָהּ,
אֶת הַלְמוּת לִבָּהּ יָכוֹלְתִּי לִשְׁמֹעַ,
הִיא רָעֲדָה מִפַּחַד וְאַהֲבָה.
מִי אָשֵׁם? לַיְלָה וְשֶׁקֶט...
רָצִיתִי לָלֶכֶת. כְּשֶׁאָמַרְתִּי: "לְהִתְרָאוֹת"
הִיא בָּכְתָה, עִם עִדּוּן שְׁקֵדָיָה פּוֹרַחַת
בְּלִטּוּף חִבְּקָה אֶת חָזִי.
עֲנָנִים לָטוּ אֶת הַיָּרֵחַ הַמְּרַחֵם עָלֶיהָ...
אַחֲרֵי זֶה, לְמַרְבֶּה הַצַּעַר, שְׁנֵינוּ בּוֹכִים.

* * *

מַה אַתְּ בּוֹכָה?.. אֲנִי מֵבִין.
הַכֹּל נִגְמַר.
אֲבָל אֲנִי לֹא רוֹצֶה לִרְאוֹת,
הַנְּשָׁמָה שֶׁלִּי, וּלְבָכוֹת.
הָאַהֲבָה שֶׁלָּנוּ, תָּמִיד, תָּמִיד...
הַחֲתֻנָּה שֶׁלָּנוּ ... לְעוֹלָם לֹא.
מִי הוּא הַנָּבָל הַזֶּה
שֶׁבָּא לִגְנֹב
אֶת זֵר הַפְּרָחִים שֶׁלָּךְ
וְהַהִנּוּמָה שֶׁלָּךְ?
אַךְ לֹא, אַל תַּגִּידִי לִי,

no lo quiero escuchar.
Tu nombre es Inocencia
y el de él es Satanás.
Un abismo a tus plantas,
una mano procaz
que te empuja; tú ruedas,
y mientras tanto, va
el ángel de tu guarda
triste y solo a llorar.
Pero ¿por qué derramas
tantas lágrimas?... ¡Ah!
Sí, todo lo comprendo...
No, no me digas más.

אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהַקְשִׁיב.
תְּמִימוּת - שְׁמֵךְ,
וְאָז בָּא הַשָּׂטָן.
הַתְּהוֹם לְרַגְלַיִךְ,
יָדוֹ הָאַכְזָרִית דּוֹחֶפֶת אוֹתָךְ,
אַתְּ מְנַסָּה לְהִתְחַמֵּק,
וְהִנֵּה, מוֹפִיעַ פִּתְאוֹם
מַלְאָךְ, הַשּׁוֹמֵר שֶׁלָּךְ,
עָצוּב בּוֹדֵד וּבוֹכֶה.
אֲבָל לָמָּה לִשְׁפֹּךְ
כָּל כָּךְ הַרְבֵּה דְּמָעוֹת? ... הֵא!
כֵּן, אֲנִי מֵבִין...
לֹא, אַל תַּגִּידִי לִי דָּבָר.

Alaba los ojos negros de Julia

¿Eva era rubia? No. Con negros ojos
vio la manzana del jardín: con labios
rojos probó su miel; con labios rojos
que saben hoy más ciencia que los sabios.

Venus tuvo el azur en sus pupilas,
pero su hijo no. Negros y fieros,
encienden a las tórtolas tranquilas
los dos ojos de Eros.

Los ojos de las reinas fabulosas,
de las reinas magníficas y fuertes,
tenían las pupilas tenebrosas
que daban los amores y las muertes.

Pentesilea, reina de amazonas;
Judith, espada y fuerza de Betulia;
Cleopatra, encantadora de coronas,

שֶׁבַח לַעֵינַיִם הַשְּׁחוֹרוֹת שֶׁל ג'וּלְיָה

חַוָּה הָיְתָה בְּלוֹנְדִינִית? לֹא. שְׁחוֹרַת עֵינַיִם
רָאָה אוֹתָהּ בַּגַּן הַתַּפּוּחַ; אֲדוּמוֹת,
בְּטַעַם דְּבָשׁ אֲדוּמוֹת הָיוּ לָהּ שְׂפָתַיִם
אֲשֶׁר כַּיּוֹם יוֹתֵר בְּקִאיוֹת וְחֻכָמוֹת.

עֵינַיִם תְּכֶלֶת הָיוּ לְאֵלַת וֶנוּס
אַךְ לֹא לַבֵּן שֶׁלָּהּ. שְׁחוֹר כְּלֵיל וְאַכְזָר
הָיָה מַבָּט עֵינָיו שְׁוֹקְטוֹת שֶׁל אֶרוֹס,
שְׁקוּפוֹת כְּעֵין יוֹן הַבַּר...

עֵינֵי מַלְכּוֹת מֵאַגָּדוֹת הַשֵּׁבֶט,
גְּדוֹלוֹת וְחֲזָקוֹת בְּשַׁחַר הַיָּמִים,
אֲשֶׁר נוֹתְנוֹת לְךָ גַּם אַהֲבָה, גַּם מָוֶת –
עֵינֵי מַלְכּוֹת עִם אִישׁוֹנִים שְׁחוֹרִים.

הָאַמָּזוֹנָה, הַמַּלְכָּה פֶּנְטֶסִילֵיָה; *)
וּקְלֵיאוֹפָּטְרָה, שֶׁבְּנִכְתַּרוֹת הִיא הַיָּאָה
וְיְהוּדִית שֶׁעִירָהּ הִצִּילָה בְּיָדֶיהָ - **)

la luz tuvieron de tus ojos, Julia.

La negra, que es más luz que la luz blanca
del sol, y las azules de los cielos.
Luz que el más rojo resplandor arranca
al diamante terrible de los celos.

Luz negra, luz divina, luz que alegra
la luz meridional, luz de las niñas,
de las grandes ojeras, ¡oh luz negra
que hace cantar a Pan bajo las viñas!

Allá lejos

Buey que vi en mi niñez echando vaho un día
bajo el nicaraguense sol de encendidos oros,
en la hacienda fecunda, plena de armonía
del trópico; paloma de los bosques sonoros
del viento, de las hachas, de pájaros y toros
salvajes, yo os saludo, pues sois la vida mía.

Pesado buey, tú evocas la dulce madrugada
que llamaba a la ordeña de la vaca lechera,
cuando era mi existencia toda blanca y rosada;
y tú paloma arrulladora y montañera,
significas en mi primavera pasada
todo lo que hay en la divina primavera.

לַהֵן צֶבַע עֵינַיִךְ, גּ'וּלְיָה, הָיָה.

וְאוֹר שָׁחוֹר חָזָק מֵאוֹר לָבָן זוֹרֵחַ,
מִכְּחוֹל שְׁחָקִים, מִפָּז שֶׁל הַחַמָּה,
חָזָק מִזֹּהַר אוֹר אַרְגְּמָנִי רוֹתֵחַ
שֶׁל יַהֲלוֹמֵי הַקִּנְאָה הָאֱיֻמָּה.

הוֹ, אוֹר שָׁחוֹר, מַתַּת הָאֱלֹהַּ,
אוֹר נְעָרוֹת הַדְּרוֹם הָרַעֲנָן,
לַהֵן צְלָלִים כֵּהִים תַּחַת עֵינֵי הַנּגֹהַּ.
הָאוֹר, עָלָיו בֵּין הַגְּפָנִים שָׁר פָּאן! ***)

*) פנטסיליה – דמות ממיתולוגיה יוונית שגם נלחמה במלחמת טרויה
**) יהודית – גיבורת "ספר יהודית", שהצילה את עירה בתוליה
***) פאן – אל הרועים במיתולוגיה יוונית

רָחוֹק מִכָּאן

הַשּׁוֹר, אֲשֶׁר רָאִיתִי כְּיֶלֶד, הַשּׁוֹאֵף אֶת הַיּוֹם
תַּחַת הַזָּהָב הַקּוֹפֵחַ שֶׁל שֶׁמֶשׁ נִיקָרַגּוּאָה,
שָׁם, בְּמַטָּע עָשִׁיר וּמָלֵא הַרְמוֹנִיוֹת
טְרוֹפִּיּוֹת; וְאַתְּ, יוֹנַת הַיַּעַר, הַשָּׂרָה
עִם רוּחַ, גְּרָזִנִּים, צִפֳּרִים וְשׁוֹרֵי הַבָּר,
אֲנִי מְבָרֵךְ אֶתְכֶם, אַתֶּם - הַחַיִּים שֶׁלִּי.

שׁוֹר כָּבֵד, אֵיךְ קָרָאתָ לְשַׁחַר עָדִין!
וְזוֹ הָיְתָה הָעֵת לַחֲלֹב אֶת הַפָּרָה,
אָז כָּל הַקִּיּוּם שֶׁלִּי הָיָה לָבָן וְוָרֹד;
וְאַתְּ, הַיּוֹנָה הַהוֹמָה, וְהַהָרִים -
הֱיִיתֶם בְּשִׁבְילִי הַכֹּל בָּאָבִיב הָרָחוֹק
וְגַם עַכְשָׁו, בָּאָבִיב הָאֱלֹהִי הַזֶּה.

Amo, amas

Amar, amar, amar, amar siempre, con todo
el ser y con la tierra y con el cielo,
con lo claro del sol y lo oscuro del lodo:
Amar por toda ciencia y amar por todo anhelo.
Y cuando la montaña de la vida
nos sea dura y larga y alta y llena de abismos,
Amar la inmensidad que es de amor encendida
¡y arder en la fusión de nuestros pechos mismos!

Canción de otoño en primavera

Juventud, divino tesoro,
¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...

Plural ha sido la celeste
historia de mi corazón.
Era una dulce niña, en este
mundo de duelo y de aflicción.

Miraba como el alba pura;
sonreía como una flor.
Era su cabellera obscura
hecha de noche y de dolor.

Yo era tímido como un niño.
Ella, naturalmente, fue,
para mi amor hecho de armiño,
Herodías y Salomé...

Juventud, divino tesoro,

אֲנִי אוֹהֵב, אַתָּה אוֹהֵב

אֲהֹב, אֲהֹב, אֲהֹב, אֲהֹב עַד עֹמֶק הַנֶּפֶשׁ
אֶת כֹּל הַיְשׁוּת, הַשָּׁמַיִם, הָאָרֶץ,
אֶת טֹהַר הַשֶּׁמֶשׁ, אֶת שְׁחֹר שֶׁל הָרֶפֶשׁ,
בְּכָל שִׂכְלֵךְ וּבְכָל תַּאֲבָךְ, וּבְכָל הַמֶּרֶץ.
גַּם אִם תֵּעָשׂוּ הֵן צוֹרְפוֹת כְּמוֹ לַהַב,
מְלֵאוֹת תְּהוּמוֹת עֲמוּקִים, אֲרֻכּוֹת מִדֵּי דַּרְכֵּי חַיֵּיךְ,
אֲהֹב אֶת הָאֵין-סוֹף הַזֶּה - אֵינסוֹפִית אֵשׁ הָאַהַב -
וּבְעַר עַל מוֹקֵד אַהֲבָה עַד תַּתִּיךְ קִרְבֵּיךְ!

שִׁיר סְתָו בְּאָבִיב

נְעוּרִים שֶׁלִּי, אוֹצָר אֱלֹהַּ,
אַתֶּם כְּבָר הוֹלְכִים לִבְלִי שׁוּב!
כְּשֶׁבָּא לִי לִבְכּוֹת, לֹא יָכוֹלתִּי לִדְמֹעַ...
וְפִתְאוֹם בּוֹכֶה בְּלִי לַחֲשֹׁב...

תְּקוּפוֹת מִשָּׁמַיִם חוֹזֶרֶת
הִסְטוֹרִית לִבִּי מַחֲרִידָה.
בְּעוֹלָם שֶׁל יָגוֹן וְעַצְבוּת גּוֹבֶרֶת
פָּגַשְׁתִּי פַּעַם יְלָדָה חֲמוּדָה.

הִיא נִרְאֵתָה כְּמוֹ שַׁחַר רָגוּעַ,
חִיְכָה אֵלַי כְּמוֹ פֶּרַח שָׂלֵו,
אֲבָל שְׂעָרָהּ כֵּהֶה וְפָרוּעַ
נוֹצַר אֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכְּאֵב.

הָיִיתִי בַּיְשָׁן, נִשְׁמָתִי פּוֹרַחַת.
אַךְ הִיא כְּבָר הָיְתָה, כַּמּוּבָן,
לְסַמּוּר בּוֹגֵר בְּאַהַב הוֹפֶכֶת -
סָלוֹמֶה וְהֶרוֹדִיאָס בּוֹ- בַּזְּמַן.

נְעוּרִים שֶׁלִּי, אוֹצָר אֱלֹהַּ,

¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...

Y más consoladora y más
halagadora y expresiva,
la otra fue más sensitiva
cual no pensé encontrar jamás.

Pues a su continua ternura
una pasión violenta unía.
En un peplo de gasa pura
una bacante se envolvía...

En sus brazos tomó mi ensueño
y lo arrulló como a un bebé...
Y te mató, triste y pequeño,
falto de luz, falto de fe...

Juventud, divino tesoro,
¡te fuiste para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...

Otra juzgó que era mi boca
el estuche de su pasión;
y que me roería, loca,
con sus dientes el corazón.

Poniendo en un amor de exceso
la mira de su voluntad,
mientras eran abrazo y beso
síntesis de la eternidad;

y de nuestra carne ligera

אַתֶּם כְּבָר הוֹלְכִים לִבְלִי שׁוּב!
כְּשֶׁבָּא לִי לִבְכּוֹת, לֹא יָכוֹלתִּי לִדְמֹעַ...
וְפִתְאוֹם בּוֹכֶה בְּלִי לַחֲשֹׁב...

עוֹד אַחַת - מַחְמִיאָה, מַרְגִּיעָה,
יוֹתֵר רְגִישָׁה וְתוֹסֶסֶת,
כְּחֻלּוֹם לְנַפְשִׁי נִכְנֶסֶת -
לְעוֹלָם עוֹד כָּזוֹ לֹא תִּמָּצֵא!

עִם כָּזֹאת רְגִישׁוּת מִתְמַשֶּׁכֶת
תְּשׁוּקָתֵנוּ אֵין סוֹף סָעָרָה -
בַּכְחוּסִית כֹּה פְּרָאִית וּמוֹשֶׁכֶת,
עֲטוּפַת מַלְמָלָה טְהוֹרָה...

הִיא נָתְנָה לִי כָּל מַה שֶּׁחָלַמְתִּי
וְרָצִיתִי, מַה עוֹד לְבַקֵּשׁ?
אַךְ, עָצוּב וְקָטָן, לֹא תֵּאַמְתִּי:
לֹא הָיָה בִּי מַסְפִּיק אוֹר וָאֵשׁ...

נָעוּרִים שֶׁלִּי, אוֹצָר אֱלֹהַּ,
אַתֶּם כְּבָר הוֹלְכִים לִבְלִי שׁוּב!
כְּשֶׁבָּא לִי לִבְכּוֹת, לֹא יָכוֹלתִּי לִדְמֹעַ...
וְפִתְאוֹם בּוֹכֶה בְּלִי לַחֲשֹׁב...

בַּמִּקְרֶה אַחֵר, פִּי בְּעֶצֶם
הָיָה לִתְשׁוּקָתָהּ סְתָם כְּלִי;
בְּשִׁנֵּי לִבָּהּ הִיא כְּמוֹ עֶצֶם
כִּרְסְמָה כָּל הַזְּמַן אֶת שִׂכְלִי.

הִיא הִשְׁקִיעָה בְּאַהֲבָתֵנוּ
עוֹדֶף רָצוֹן בִּלְתִּי נִלְאֶה.
חִבּוּקִים, נְשִׁיקוֹת אֲנִי חָשׁ עֲדֶנָה,
זֶה כְּמוֹ נֶצַח עַד כֹּה לִי נִרְאֶה;

קַלֵּי הַדַּעַת חָגְגוּ גוּפֵינוּ,

imaginar siempre un Edén,
sin pensar que la Primavera
y la carne acaban también...

Juventud, divino tesoro,
¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer.

¡Y las demás! En tantos climas,
en tantas tierras siempre son,
si no pretextos de mis rimas
fantasmas de mi corazón.

En vano busqué a la princesa
que estaba triste de esperar.
La vida es dura. Amarga y pesa.
¡Ya no hay princesa que cantar!

Mas a pesar del tiempo terco,
mi sed de amor no tiene fin;
con el cabello gris, me acerco
a los rosales del jardín...

Juventud, divino tesoro,
¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...
¡Mas es mía el Alba de oro!

Cómo decía usted, amigo mío?

Cómo decía usted, amigo mío?
¿Qué el amor es un río? No es extraño.

תָּמִיד עֵדֶן הִרְגַּשְׁנוּ בְּלִי סוֹף,
אַךְ הַגּוּף וְאָבִיב (לֹא עָלֵינוּ!)
נוֹטִים לְהִסְתַּיֵּם בְּקִרְוב.

נָעוּרִים שֶׁלִּי, אוֹצָר אֱלֹהַּ,
אַתֶּם כְּבָר הוֹלְכִים לְבַלִּי שוּב!
כְּשֶׁבָּא לִי לִבְכּוֹת, לֹא יָכוֹלְתִּי לִדְמֹעַ...
וְפִתְאוֹם בּוֹכֶה בְּלִי לַחֲשֹׁב...

עוֹד הָיוּ! כְּגוֹרָל פָּטָלִי,
בְּאֲרָצוֹת שׁוֹנוֹת, וְתָמִיד רָעֵב.
וְאִם לְחָרוּז הֵן לֹא שִׁמְּשׁוּ לִי,
אָז הָיוּ מִשְׁאֲלוֹת הַלֵּב.

לַשָּׁוְא נָסִיכָה חִפַּשְׂתִּי בְּצַעַר,
כְּפִי שֶׁנִּתַּן הָיָה לְצַפּוֹת.
הַחַיִּים קָשִׁים וּמָרִים הֵם, נַעַר!
אֵין נְסִיכוֹת כְּבָר אֲשֶׁר שָׁרוֹת!

אַךְ לַמְרוֹת הַזְּמַן הַדּוֹהֵר בְּלִי הֶרֶף
צָמָא אַהֲבָה שֶׁלִּי - אֵין לוֹ גְּבוּל;
עִם שֵׂעָר אָפֹר, אֲנִי שׁוּב בְּקֶרֶב
עֲרוּגַת וְרָדִים בְּגַן נָעוּל...

נָעוּרִים שֶׁלִּי, אוֹצָר אֱלֹהַּ,
אַתֶּם כְּבָר הוֹלְכִים לְבַלִּי שוּב!
כְּשֶׁבָּא לִי לִבְכּוֹת, לֹא יָכוֹלְתִּי לִדְמֹעַ...
וְפִתְאוֹם בּוֹכֶה בְּלִי לַחֲשֹׁב...
עוֹד אֶרְאֶה פַּעַם שַׁחַר גָּבֹהַּ!

אֵיךְ אָמַרְתָּ, חֲבֵרִי הַנִּכְבָּד?

אֵיךְ אָמַרְתָּ, חֲבֵרִי הַנִּכְבָּד?
כִּי הָאַהֲבָה הִיא נַהַר? אוֹתִי זֶה לֹא מַפְתִּיעַ.

Es ciertamente un río
que, uniéndose al confluente del desvío,
va a perderse en el mar del desengaño.

Cuando llegues a amar

Cuando llegues a amar, si no has amado,
sabrás que en este mundo
es el dolor más grande y más profundo
ser a un tiempo feliz y desgraciado.
Corolario: el amor es un abismo
de luz y sombra, poesía y prosa,
y en donde se hace la más cara cosa
que es reír y llorar a un tiempo mismo.
Lo peor, lo más terrible,
es que vivir sin él es imposible.

Divagacion

* * *

¿Vienes? Me llega aquí, pues que suspiras,
un soplo de las mágicas fragancias
que hicieron los delirios de las liras
en las Grecias, las Romas y las Francias.

¡Suspira así! Revuelen las abejas,
al olor de la olímpica ambrosía,
en los perfumes que en el aire dejas;
y el dios de piedra se despierta y ría.

Y el dios de piedra se despierte y cante

הִיא, כַּמּוּבָן, כְּמוֹ נַהַר הַנָּוָד,
הַזְּרִימָה שֶׁתָּמִיד מְשְׁתַּנָּה תִּקַּחְךָ מִיָּד,
וְתֵלֵךְ לְאִבּוּד בְּיָם הַצַּעַר, אֶלָּיו תַּגִּיעַ.

כְּשֶׁאַתָּה תִּתְאַהֵב

כְּשֶׁאַתָּה פִּתְאוֹם תִּתְאַהֵב, אִם עוֹד לֹא אָהַבְתָּ,
תֵּדַע וְתָבִין מַדּוּעַ
כֹּה גָּדוֹל, עָמוֹק הַכְּאֵב בּוֹ-זְמַנִּית לָנוּעַ
מְאֻשָּׁר וְאֻמְלָל יוֹתֵר מִי מַה שֶׁחָשַׁבְתָּ.
מַסְקָנָה: אַהֲבָה – מְצוּלַת צֶל וְנֹגַהּ,
לֶהָבוֹת אֵשׁ וְקֶרַח, שִׁירָה וּפְרוֹזָה,
בָּהּ הַדָּבָר הַיָּקָר בְּיוֹתֵר – עַל כָּל הַפָּסַע
הִזְדַּמְּנוּת לִצְחֹק וְלִבְכּוֹת בְּאוֹתוֹ הָרֶגַע.
אַךְ הֵכִי נוֹרָא וּמְשַׁגֵּעַ,
הוּא שֶׁאִי אֶפְשָׁר לִחְיוֹת בִּלְעָדֶיהָ.

סְטִיָה לִירִית מִן הַנּוֹשֵׁא

* * *

אַתְּ בָּאָה הֵנָּה? כָּאן אֲנִי שׁוֹאֵף אֶרוֹמָה
קְסוּמָה, כְּאִלּוּ הֲזָיָה עָלַי נָפְלָה,
וּבְיָוֵן הָעֲתִיקָה, צָרְפָת אוֹ רוֹמָא
שׁוֹמֵעַ מוּסִיקַת הַלִּירוֹת נִפְלָאָה.

שְׁאָפִי מֵהָאוֹלִימְפּוּס רֵיחַ אַמְבְּרוֹזְיָה!
דְּבוֹרִים בָּאוֹת עִם דְּבָשׁ מְתוֹק מִבָּר רָחוֹק,
עוֹלָה מֵהַמִּזְבֵּחַ קְטֹרֶת לְרָקִיעַ,
אֵלִי-הָאֶבֶן מַקִּיצִים, פּוֹרְצִים בִּצְחוֹק.

אֵלִי-הָאֶבֶן מַקִּיצִים, לָשִׁיר הִתְחִילוּ

la gloria de los tirsos florecientes
en el gesto ritual de la bacante
de rojos labios y nevados dientes:

En el gesto ritual que en las hermosas
Ninfalias guía a la divina hoguera,
hoguera que hace llamear las rosas
en las manchadas pieles de pantera.

Y pues amas reír, ríe, y la brisa
lleve el son de los líricos cristales
de tu reír, y haga temblar la risa
la barba de Términos joviales.

Mira hacia el lado del boscaje, mira
blanquear el muslo de marfil de Diana,
y después de la Virgen, la Hetaíra
diosa, blanca, rosa y rubia hermana.

Pasa en busca de Adonis; sus aromas
deleitan a las rosas y los nardos;
síguela una pareja de palomas,
y hay tras ella una fuga de leopardos.

* * *

¿Te gusta amar en griego? Yo las fiestas
galantes busco, en donde se recuerde,
al suave son de rítmicas orquestas,
la tierra de la luz y el mirto verde.

(Los abates refieren aventuras
a las rubias marquesas. Soñolientos
filósofos defienden las ternuras
del amor, con sutiles argumentos,

שְׁבָחִים לְתִירְסוֹס שֶׁבְּזֵר פְּרָחִים עָטוּר, *)
מֵנָאדוֹת בְּמֶחֱוַת פּוּלְחָן קָקְפוּ כְּאִלּוּ - **)
שִׂפְתֵי שָׁנִי, שִׁינֵי הַשֶּׁלֶג הַצָּחֹר.

מֶחֱוָה הַפּוּלְחָנִית הַנֶּהֱדֶרֶת
הוֹלְכוֹת הַנִּימְפוֹת לְמוֹקֵד שֶׁל הָאֵלִים,
לְאֵשׁ אֲשֶׁר נוֹתֶנֶת לֶהָבָה לְוֶרֶד
עַל הַפַּרְוָה שֶׁל פַּנְתֵּרִים מְנֻמָּרִים.

תִּתְאַהֲבִי בִּצְחוֹק, אוֹתוֹ יְצוֹר הַרוּחַ
לְשֶׁלֶל גְּבִישִׁים מִתְנַצְנְצִים, וּמִן הַסְּתָם,
הם יִרְעַדוּ עַל-פְּנֵי זָקָן עָלִיז שָׁלוּחַ
שֶׁל טֶרְמִינוֹס, קֶנְטָאוּר טוֹב לֵבָב, חָכָם.

וְהִסְתַּכְּלִי גַּם עַל הַחֹרֶשׁ, עַל הַיֶּרֶךְ
בְּצֶבַע הַשֵּׁנְהָב: דִּיאָנָה-הָאֵלָה,
עַל גּוּף שֶׁל אַפְרוֹדִיטָה שָׁם, בְּאוֹר יָרֵחַ,
הִיא אֲחוֹתָהּ – קַלַּת הַדַּעַת וּבְתוּלָה.

הִיא מְחַפֶּשֶׂת אֶת אֲדוֹנִיס מָלֵא שֶׁפֶר;
בִּסְבָךְ מָתוֹק נִיחוֹחַ וֶרֶד וְלִילָךְ;
אֵלֶיהָ מִצְטַרְפִים גַּם זוּג יוֹנִים וְעֵדֶר
שֶׁל נְמֵרִים רָצִים – שֶׁבְּלָהּ הַמְּאֻרָךְ.

* * *

רַק אַהֲבָה לָהּ בְּיֶוֶן נוֹלְדָה מָסֹרֶת?
לֹא! מְחַפֶּשׂ אֲנִי כַּזֹּאת שֶׁמֵּאָחוֹר
שׁוֹמְעִים צְלִילִים קְצוּבִים שֶׁל הַתִּזְמֹרֶת,
אֶרֶץ שִׂמְחָה, הֲדַס יָרֹק, מַמְלֶכֶת אוֹר.

(אֲבוֹת הַמִּנְזָרִים עַל הַקְּלִילוּת מֻפְרֶזֶת
שֶׁל הַמַּרְקִיזוֹת הַבְּלוֹנְדִינִיוֹת סוֹלְחִים,
וְפִילוֹסוֹפִים לָאַהֲבָה נִחְפֶּזֶת
בְּטִעוּנִים מְתֻחְכָּמִים מָגֵן מוֹצְאִים.

mientras que surge de la verde grama,
en la mano el acanto de Corinto,
una ninfa a quien puso un epigrama
Beaumarchais, sobre el mármol de su plinto.

Amo más que la Grecia de los griegos
la Grecia de la Francia, porque Francia,
al eco de las Risas y los Juegos,
su más dulce licor Venus escancia.

Demuestran más encantos y perfidias,
coronadas de flores y desnudas,
las diosas de Glodión que las de Fidias;
unas cantan francés, otras son mudas.

Verlaine es más que Sócrates; y Arsenio
Houssaye supera al viejo Anacreonte.
En París reinan el Amor y el Genio.
Ha perdido su imperio el dios bifronte.

Monsieur Prudhomme y Homais no saben nada.
Hay Chipres, Pafos, Tempes y Amatuntes,
donde el amor de mi madrina, un hada,
tus frescos labios a los míos juntes).

שָׁם נִימְפָה מַצִּיצָה עַל עֵשֶׂב שֶׁל הַדֶּשֶׁא,
וּבְיָדָהּ בַּלּוּט קוֹרִינְתִּי מְאֻבָּן,
פְּיֶיר בּוֹמָרְשֶׁה כְּבָר אֶפִּיגְרַם יָפֶה הִקְדִּישׁ לָהּ, ***)
חָקוּק עַל שַׁיִשׁ שֶׁל הָאֶדֶר הַלָּבָן.

אֲנִי אוֹהֵב יוֹתֵר אֶת בְּנֵי יָוָן הָאֵלֶּה
שֶׁהֵם יָוָן הַצָּרְפָתִית, צָרְפַת לֹא סְתָם
הִיא הֵד שֶׁל צְחוֹק וּמִשְׂחָקִים, לָכֵן לֹא פֶּלֶא
שֶׁאֶת הַמַּשְׁקָאוֹת מוֹזֶגֶת וֶנוּס שָׁם.

הִיא מַרְאָה לָנוּ קֶסֶם עֲרֻמִּי וְאֶרוֹס,
עָטוּר פְּרָחִים יָפִים, עָרֹם, שֶׁל הָאֵלוֹת
מִפְּרִי יָדוֹ שֶׁל גְּלוֹדְיוֹן – לֹא שֶׁל פִּידְיאָס;
יֵשׁ שֶׁשָּׁרוֹת בְּצָרְפָתִית, שְׁאָר שׁוֹתְקוֹת.

לְטַעֲמִי וֶרְלֶן חָשׁוּב לִי מִסּוֹקְרָאטֶס;
אָרְסֶן אוּסֶה עוֹלֶה עַל הוֹד אֲנַקְרֵוֹן כְּלוֹ.
כָּאן בְּפָרִיס רַק אַהַב וְחָכְמָה . וְיָאנוּס
הָאֵל, אִבֵּד אֶת הָאִמְפֶּרְיָה שֶׁלּוֹ.

אָדוֹן פְּרוּדוֹם טִפֵּשׁ, אוֹמֶה כְּלוּם לֹא יוֹדֵעַ. ****)
יֵשׁ קַפְרִיסִין, אֶמאָתוֹס, פָּאפוֹס. אִם לֹא דַי, -
שׁוֹלֶטֶת כָּאן הַסַּנְדָּקִית שֶׁלִּי, הַפְיָה,
שְׂפָתַיִךְ הַיְפוֹת כָּל כָּךְ קְרוֹבוֹת אֵלַי).

*) תירסוס – מקל של האל דיוניסוס במיתולוגיה היוונית
**) מינאדות, נימפות, טרמינוס, דיאנה, אפרודיטה, אדוניס – דמויות במתולוגיה היוונית
***) אנקריון – משורר, פידיאוס – פסל ואדריכל, סוקראטס – פילוסוף (יוון עתיקה), אוסה, פרודום, בומרשה, ורלן – משוררים, גלודיון – פסל (צרפת)
****) אומה – גיבור רומן "מאדאם בובארי" של פלובר

* * *

Sones de bandolín. El rojo vino
conduce un paje rojo. ¿Amas los sones
del bandolín, y un amor florentino?
Serás la reina en los decamerones,
la barba de los Términos joviales.

(Un coro de poetas y pintores
cuenta historias picantes. Con maligna
sonrisa alegre aprueban los señores.
Clelia enrojece, una dueña se signa).

* * *

¿O un amor alemán??que no han sentido
jamás los alemanes?: la celeste
Gretchen; claro de luna; el aria; el nido
del ruiseñor; y en una roca agreste,

la luz de nieve que del cielo llega
y baña a una hermosa que suspira
la queja vaga que a la noche entrega
Loreley en la lengua de la lira.

Y sobre el agua azul el caballero
Lohengrín; y su cisne, cual si fuese
un cincelado témpano viajero,
con su cuello enarcado en forma de S.

Y del divino Enrique Heine un canto,

* * *

צְלִיל מַנְדוֹלִינָה. אֲוִירָה רוֹמַנְטִית.
יַיִן אָדֹם וְנַעַר בְּאָדֹם. הֲאִם אוֹהֶבֶת
אַתְּ מַנְדוֹלִינוֹת, אַהֲבָה פְּלוֹרֶנְטִית?
תִּהְיִי מַלְכַּת דֶּקָמֶרוֹנִים מְקֻבֶּלֶת.
שַׂרְשֶׂרֶת "בְּטוּיֵי מִשְׁתֶּה " נִכְלֶלֶת.

(הָאֻמָּנִים בְּמַקְהֵלָה נִרְחֶבֶת
יוֹצְרִים נוֹבֶלוֹת שׁוֹבָבוֹת. לְשִׁיר וּוִלְגָּרִי
מְחַיְּכִים, מְעוֹדְדִים סִינְיוֹרִים,
אַךְ קְלֵלְיָה סְמוּקָה. דּוּאֶנְיָה מִצְטַלֶּבֶת). *)

*) כנראה, מדובר בקְלֵלְיָה – נערה רומית אגדית, אשר מתוארת
בספר ג'ובאני בוקצ'ו "על הנשים המפורסמות"

* * *

אַהֲבָה גֶּרְמָנִית מוֹצֵאת חֵן בְּעֵינַיִךְ?
לֹא שָׁמַעְתְּ עוֹד עַל הָרַגְשָׁנוּת שֶׁלָּהֶם?
גְּרֶטְשֶׁן לֹא מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, אוֹר יָרֵחַ,
אֵיזוֹ אֲרִיָה, קֵן הַזְּמִיר, צוּק שָׁמֵם,

זִיו הַשֶּׁלֶג עוֹלֶה עַד לְגֻבּוֹל הַשָּׁמַיִם,
בְּטֵלָה וּטְבוּלָה בִּשְׁתִיקָה שֶׁל הַלַּיִל
לוֹרֶלַי נֶאֱנֶחֶת שָׁם בֵּין הָעַרְבַּיִם
בִּצְלִילִים שֶׁל הַנֶּבֶל קוֹבֶלֶת תִּבֵל.

וּבַמַּיִם כְּחוּלִים דְּמוּת גְּלוּפָה מֵעֶבֶרֶת
שֶׁל שַׁלְיַם הָאֵל - לוֹהֶנְגְּרִין הָאַבִּיר,
עַל הַגַּב הַבָּרְבּוּר שֶׁכְּנָפוֹ מְפַרְפֶּרֶת,
צַוָּארוֹ הַלָּבָן אֶת הָאוֹת S מַזְכִּיר.

הַיְינְרִיךְ הַיְּנֶה הָאֱלֹהִי שֶׁר וְדוֹמֵעַ

a la orilla del Rhin; y del divino
Wolfang la larga cabellera, el manto;
y de la uva teutona el blanco vino.

* * *

O amor lleno de sol, amor de España,
amor lleno de púrpuras y oros;
amor que da el clavel, la flor extraña
regada con la sangre de los toros;

flor de gitanas, flor que amor recela,
amor de sangre y luz, pasiones locas;
flor que trasciende a clavo y a canela,
roja cual las heridas y las bocas.

* * *

¿Los amores exóticos acaso...?
Como rosa de Oriente me fascinas:
me deleitan la seda, el oro, el raso.
Gautier adoraba a las princesas chinas.

¡Oh bello amor de mil genuflexiones:
torres de kaolín, pies imposibles,
tasas de té, tortugas y dragones,
y verdes arrozales apacibles!

Ámame en chino, en el sonoro chino
de Li-Tai-Pe. Yo igualaré a los sabios
poetas que interpretan el destino;
madrigalizaré junto a tus labios.

Diré que eres más bella que la Luna:
que el tesoro del cielo es menos rico

שִׁיר כּוֹתֵב וְצוֹחֵק עַל גַּדָּה שֶׁל הַרַיִן,
וּוֹלְפְגַנְּג הָאֱלֹהִי בִּגְלִימָה מִתְגַבֵּהַּ,
מֵעִנְבֵי הַטֶּוְטוֹנִים שׁוֹתֶה מוֹזֶלְוַיִן.

* * *

אַהֲבָה סְפָרַדִית! הִיא מוּאֶרֶת בְּקֶרֶן
הַחַמָּה שֶׁל דָּרוֹם - אַרְגָּמָן וְזָהָב;
אַהֲבָה עִם הַפֶּרַח מוּזָר זֶה - צִפֹּרֶן,
הַמֻּשְׁקָה בְּדָם שׁוֹר שֶׁגּוֹוֵעַ בִּקְרָב;

פֶּרַח צוֹעֲנִיּוֹת, אַהֲבָה שֶׁחוֹשֶׁדֶת,
אַהֲבַת דָּם וְאוֹר, תְּשׁוּקוֹת מְטֹרָפוֹת;
הַצִּפֹּרֶן – סִימָן אַהֲבָה שֶׁנִּפְרֶדֶת,
הוּא אָדֹם כְּמוֹ פְּצָעִים אוֹ כְּמוֹ וֶרֶד פִּיּוֹת.

* * *

אוֹ נִמְשֶׁכֶת אַתְּ לְאַהֲבוֹת אֶקְזוֹטִיּוֹת ...?
אַתְּ אוֹתִי מַקְסִמָה כְּמוֹ וֶרֶד מִזְרָח.
גַּם גּוֹטְיֶה הֶעֱרִיץ נְסִיכוֹת סִינִיּוֹת.
גַּם אֲנִי לְזָהָב, אַטְלָס, מֶשִׁי נִמְשָׁךְ.

אַהֲבָה יָפָה שֶׁל אַלְפֵי קְרִיעוֹת בֶּרֶךְ!
תֵּה יָקָר וְרַגְלַיִם בִּלְתִי אֶפְשָׁרִיּוֹת
דְּרָקוֹנִים, מִגְדְּלִים מִחַרְסִינָה כְּמוֹ פֶּרַח,
וְצַבִּים, עֲדִינוּת אֹרֶז רַךְ בְּשָׂדוֹת!

אֶהֱבִינִי בְּסִינִית, עִם צְלִיל צָלוּל סִינִי
שֶׁל פַּיְטָן לִי-טַאי-פֶּה. וְאֶהְיֶה גַּם צָהֹב,
וְאֶת הַגּוֹרָלוֹת אַסְבִּיר לָךְ; הֶאֱמִינִי,
מַדְרִיגָל מְשֻׁבָּח עַל שְׂפָתַיִךְ אֶכְתֹּב.

אֶסַפֵּר לָךְ כִּי אַתְּ יָפָה מֵהַיָּרֵחַ,
וְשֶׁאֵין אוֹצָרוֹת הַשָּׁוִים עוֹד לִיפְיֵךְ,

que el tesoro que vela la importuna
caricia de marfil de tu abanico.

* * *

Ámame japonesa, japonesa
antigua, que no sepa de naciones
occidentales; tal una princesa
con las pupilas llenas de visiones,

que aun ignorase en la sagrada Kioto,
en su labrado camarín de plata
ornado al par de crisantemo y loto,
la civilización del Yamagata.

O con amor hindú que alza sus llamas
en la visión suprema de los mitos,
y hacen temblar en misteriosas bramas
la iniciación de los sagrados ritos.

En tanto mueven tigres y panteras
sus hierros, y en los fuertes elefantes
sueñan con ideales bayaderas
los rajahs, constelados de brillantes.

O negra, negra como la que canta
en su Jerusalén al rey hermoso,
negra que haga brotar bajo su planta
la rosa y la cicuta del reposo...

Amor, en fin, que todo diga y cante,
amor que encante y deje sorprendida
a la serpiente de ojos de diamante
que está enroscada al árbol de la vida.

כְּמוֹ אוֹצָר לִי יָקָר לְלַטֵּף גַּם שֶׁמֵּחַ
אֶת פִּסַּת הַשֶּׁנְהָב שֶׁעַל מְנִיפָתֵךְ...

* * *

אֱהֶבִי אוֹתִי כְּאִשָּׁה מִימֵי הַבֵּינַיִם
יַפָּנִית קְטָנָה בְּקִימוֹנוֹ עִם סַחְלָב,
נְסִיכָה לָהּ עוֹלָם חֶזְיוֹנוֹת בְּעֵינַיִם,
וְעֲדַיִן לֹא שָׁמְעָה עַל אַנְשֵׁי מַעֲרָב,

בְּקִיוֹטוֹ, עִירָהּ בְּיַפָּן מְקֻדֶּשֶׁת,
בְּתוֹךְ נִישָׁת כַּסְפִּית עִם גִּלּוּף מְעֻדָּן,
מְעֻטָּרֶת בְּלוֹטוֹס, בְּחַרְצִית כְּמוֹ בְּקֶשֶׁת,
בָּזֶה בְּחִדּוּשִׁים שֶׁל יַמָּאגָאטָא-סַן.

אוֹ כְּאַהֲבָה הִינְדִית אֲשֶׁר מִתְלַהֶבֶת
בְּצִפִּיַּת מַרְאוֹת מִיתוֹס עַתִּיק נִשְׂגָּבִים,
וּבִזְעָקוֹת אֵמוֹק מוּזָר מְסְתוֹבֶבֶת
בְּעֵת הַחֲנֻכָּה שֶׁל טְקָסִים דָּתִיִּים.

עוֹבֵר פַּנְתֵּר, כְּמוֹ חֲלוֹם, וְנָמֵר בֶּנְגָלִי
קְשׁוּרִים בְּשַׁרְשֶׁרֶת לְפִיל פֶּרֶא אָיֹם.
בַּיְאַדְּרוֹת בָּאוֹת בְּרִקּוּד אִידִיאָלִי,
וְרַאגָ'ה בְּשִׁמְלָה שֶׁכֻּלָּהּ יַהֲלוֹם.

בּוֹאִי גַּם כְּמוֹ שְׁחוּמָה, זוֹ שֶׁשָּׁרָה שִׁירֶיהָ
בִּירוּשָׁלַיִם לַמֶּלֶךְ הָאָהוּב שֶׁלָּהּ,
כָּאֲשֶׁר לִבְלְבוּ שָׁם תַּחַת רַגְלֶיהָ
צֶמַח רוֹשׁ מָלֵא סַם וּוְרָדִים שֶׁשָּׁתְלָה...

וּלְבַסּוֹף, אַהֲבָה, בָּהּ שָׁרִים וְשָׁרוֹת,
אַהֲבָה שֶׁכְּשֶׁפָה וְעָצָרָה בְּתוֹךְ סְבָכָהּ
אֶת הַנָּחָשׁ לוֹ עֵינֵי יַהֲלוֹם זוֹהֲרוֹת,
נָחָשׁ שֶׁפַּעַם סְבִיב עֵץ הַחַיִּים נִכְרַךְ.

Ámame así, fatal cosmopolita,
universal, inmensa, única, sola
y todas; misteriosa y erudita:
ámame mar y nube, espuma y ola.

Sé mi reina de Saba, mi tesoro;
descansa en mis palacios solitarios.
Duerme. Yo encenderé los incensarios.
Y junto a mi unicornio cuerno de oro,
tendrán rosas y miel tus dromedarios.

El verso sutil que pasa o se posa

El verso sutil que pasa o se posa
sobre la mujer o sobre la rosa,
beso puede ser, o ser mariposa.

En la fresca flor el verso sutil;
el triunfo de Amor en el mes de abril:
Amor, verso y flor, la niña gentil.

Amor y dolor. Halagos y enojos.
Herodías ríe en los labios rojos.
Dos verdugos hay que están en los ojos.

¡Oh, saber amar es saber sufrir!
Amar y sufrir, sufrir y sentir,
y el hacha besar que nos ha de herir…

¡Rosa de dolor, gracia femenina;
inocencia y luz, corola divina!,
y aroma fatal y cruel espina…

Líbranos, Señor, de abril y la flor

כָּךְ אֲהֵבִי אוֹתִי, אִשָּׁה עוֹלָם מַכְרַעַת,
זוֹ הָאוּנִיבֶרְסָלִית וְהַמִּסְתּוֹרִית,
אַחַת וְכֻלָּן בּוֹ זְמַנִּית, הַכֹּל יוֹדַעַת:
אֲהֵבִי אוֹתִי, יָם וְעָנָן בְּזְנִית.

אַתְּ מַלְכַּת שְׁבָא, הָאוֹצָר שֶׁלִּי, אַתְּ לִי עֵדֶן.
שׁוֹכֶבֶת בְּאַרְמוֹנוֹת הַמְּבוֹדָדִים.
בּוֹאִי בְּחֲלוֹמִי. קְטֹרֶת כְּבָר מַדְלִיקִים.
וְנִשְׂמַח עִם קַרְנַף שֶׁלִּי זְהוּב הַקֶּרֶן,
לִוְרָדִים וּלְדֶבָשׁ, לְחֲלֵב הַגְּמָלִים.

הַדֶּרֶךְ כְּמוֹ קַו

שׂוֹרַת שִׁיר כְּמוֹ קַו נוֹגַעַת וְעוֹבֶרֶת
גּוּף דַּק שֶׁל אִשָּׁה, גִּבְעוֹל שֶׁל וֶרֶד.
מַה הִיא – פֶּרְפָּר אוֹ נְשִׁיקָה נִסְתֶּרֶת?

בְּתוֹךְ פֶּרַח שִׁיר, רִינָה וְחֶדְוָה;
וּבְיוֹם צַח שֶׁל אַפְּרִיל חֲגִיגַת אַהֲבָה;
שִׁירִים, פְּרָחִים, עֲדִינוּת הָרִיבָה.

כְּאֵב, אַהֲבָה, חֹנֶף, לֹבֶן שִׁנַּיִם,
נִשְׁמַע צְחוֹק הֶרוֹדִיאָס אֶדֶמֶת שְׂפָתַיִם.
כָּל הַזְּמַן לָהּ שְׁנֵי תַּלְיָנִים בְּעֵינַיִם.

מַכִּיר אַהֲבָה – מַכִּיר יְסוּרִים,
לִסְבֹּל, לֶאֱהֹב, לָחוּשׁ עִנּוּיִים.
וְגַרְזֶן נְשִׁיקָה שֶׁמֵּבִיא כְּאֵבִים.

חֵן-תְּנוּעָה נָשִׁית וְוֶרֶד הַפֶּרֶךְ,
אוֹר בְּתוּלִים וְנֵס בְּעֶטֶרֶת הַפֶּרַח,
קוֹץ אַכְזָר וְגוֹרָל נִסְתָּר בְּנִיחוֹחַ...

הוֹשִׁיעֵנוּ, הָאֵל, מִפְּרָחִים, מֵאַפְּרִיל,

y del cielo azul y del ruiseñor,
de dolor y amor, líbranos, Señor.

Elogio de la seguidilla

Metro mágico y rico que al alma expresas
llameantes alegrías, penas arcanas,
desde en los suaves labios de las princesas
hasta en las bocas rojas de las gitanas.

Las almas armoniosas buscan tu encanto,
sonora rosa métrica que ardes y brillas,
y España ve en tu ritmo, siente en tu canto
sus hembras, sus claveles, sus manzanillas.

Vibras al aire alegre como una cinta,
el músico te adula, te ama el poeta;
Rueda en ti sus fogosos paisajes pinta
con la audaz policromía de su paleta.

En ti el hábil orfebre cincela el marco
en que la idea-perla su oriente acusa,
o en tu cordaje armónico formas el arco
con que lanza sus flechas la airada musa.

A tu voz en el baile crujen las faldas,
los piececitos hacen brotar las rosas
e hilan hebras de amores las Esmeraldas
en ruecas invisibles y misteriosas.

La andaluza hechicera, paloma arisca,
por ti irradia, se agita, vibra y se quiebra,
con el lánguido gesto de la odalisca
o las fascinaciones de la culebra.

מִזְמִיר, מְשָׁמַיִם, מֵאוֹר וּמִצֵּל.
מִכְּאֵב וּמֵאַהֲב הוֹשִׁיעֵנוּ, הָאֵל!

הַלֵּל לַסֶּגִידִילְיָה

קָסוּם, עָשִׁיר קְצָבֶךָ, הַמְּבַטֵּא אֶת הַנֶּפֶשׁ,
צַעַר נִסְתָּר וְהִלּוּלוֹת הָמוֹן לוֹהֲטוֹת,
צְלִילֶךָ עַל שִׂפְתֵי נְסִיכוֹת עֲדִינוֹת הָרֶגֶשׁ
וְעַל פִּיוֹת אֲדוּמִים שֶׁל הַצוֹעֲנִיוֹת.

נֶפֶשׁ הַרְמוֹנִית מְחַפֶּשֶׂת בָּךְ לַחַן הַקֶּסֶם
סוֹעֵר וְעָז עִם וַרְדֵי הַתַּבְנִית הַצְּלוּלָה.
וּסְפָרַד נָעָה עִם שִׁירֵךְ, מַרְגִּישָׁה אֶת הַקֶּצֶב,
הַצוּרָה - צִפֹּרֶן וּמַנְסָנִילְיָה שֶׁלָּהּ. *)

הָאֲוִיר הַשָּׂמֵחַ רוֹעֵד, מִסְתַּחְרֵר כְּמוֹ סֶרֶט,
מוּסִיקַאי מְשַׁבֵּחַ אוֹתָךְ, אוֹהֵב אוֹתָךְ מְשׁוֹרֵר;
רוּאֶדָה מְתַאֵר אוֹתָךְ כִּתְמוּנָה מְפֹאֶרֶת **)
בְּעֹשֶׁר צְבָעִים נוֹעָזִים גּוֹנִיִּים שֶׁבּוֹחֵר.

מִמֶּךָּ צוֹרֵף נָבוֹן מִסְגֶּרֶת בָּנָה מִתְבַּקֶּשֶׁת
עֶבוּר פְּנִינַת רַעְיוֹן עִם תַּסְרִיט מִזְרָחִי,
וְהוּא יָצַר אוֹתָךְ בְּצוּרָה הַרְמוֹנִית שֶׁל קֶשֶׁת
לַמּוּזָה - לִירוֹת בּוֹ חִצֶּיהָ לְלֹא רַחֲמִים.

בֵּין צְעָקוֹת, רִקּוּדִים, רִשְׁרוּשׁ חֲצָאִיוֹת וְתַאַו
וַרְדֵי-רַגְלַיִם קְטַנּוֹת נוֹבְטִים בְּלִי דִּחוּי.
אֶזְמֶרַלְדוֹת פּוֹתְלוֹת חוּטֵי-טְוִיָּה שֶׁל הָאַהֲב
עַל הַכִּישׁוֹר מִסְתּוֹבֵב מִסְתּוֹרִי וְסָמוּי.

מְכַשֵּׁפָה אַנְדַלוּסִית, יוֹנָה מִתְקַדֶּרֶת,
מַקְרִינָה, מְרַגֶּשֶׁת, רוֹקֶדֶת, רוֹטֶטֶת כְּקֶשׁ,
עִם מֶחֱוָה נַעֲרַת-הַהַרְמוֹן עֲנֻגָּה מִתְהַדֶּרֶת,
עִם כֹּחוֹ הַהִפְנוֹטִי הֶעָצוּם שֶׁל נָחָשׁ.

Pequeña ánfora lírica de vino llena
compuesto por la dulce musa Alegría
con uvas andaluzas, sal macarena,
flor y canela frescas de Andalucía.

Subes, creces, y vistes de pompas fieras;
retumbas en el ruido de las metrallas,
ondulas con el ala de las banderas,
suenas con los clarines de las batallas.

Tienes toda la lira: tienes las manos
que acompasan las danzas y las canciones;
tus órganos, tus prosas, tus cantos llanos
y tus llantos que parten los corazones.

Ramillete de dulces trinos verbales,
jabalina de Diana la Cazadora,
ritmo que tiene el filo de cien puñales,
que muerde y acaricia, mata y enflora.

Las Tirsis campesinas de ti están llenas,
y aman, radiosa abeja, tus bordoneos;
así riegas tus chispas las nochebuenas
como adornas la lira de los Orfeos.

Que bajo el sol dorado de Manzanilla
que esta azulada concha del cielo baña,
polítona y triunfante, la seguidilla
es la flor del sonoro Pindo de España.

אַתְּ כְּמוֹ אַמְפּוֹרָה לִירִית קְטַנָּה מְלֵאַת יַיִן,
הַמּוּכָן לַמּוּזָה הַמְּתוּקָה שֶׁל שָׁשׁוֹן
מֵעִנְּבֵי אַנְדַלוּסְיָה שֶׁטְּרִיִּים הֵם עֲדַיִן,
טָבוּל גִּנְדָּרָנִית פְּרָחִים וְקִנָּמוֹן.

אַתְּ עִם צְעָדָה חֲגִיגִית הוֹלֶכֶת בָּרֶגֶל,
לְשְׁרִיקוֹת רְסִיסִים עָפִים שׁוֹמֶרֶת מְקֻצָב,
אַתְּ מִתְנוֹסֶסֶת עַל כְּנָפָיו הַקַּלּוֹת שֶׁל הַדֶּגֶל,
נִשְׁמַעַת מִתּוֹךְ קוֹלוֹת חֲצוֹצְרוֹת בְּקֶרֶב.

יֵשׁ לָךְ נֶבֶל, וּכְדֵי לְנַגֵּן בּוֹ יֵשׁ לָךְ יָדַיִךְ,
לְלַוּוֹת רְקוּדִים וּזְמָרִים, אֶת קוֹלָם.
הַכֵּלִים שֶׁלָּךְ, הַפַּשְׁטוּת שֶׁלָּךְ, גִּיל שִׁירַיִךְ,
קִינוֹתַיִךְ שׁוֹבְרִים לְבָבוֹת שֶׁל כֻּלָּם.

אַתְּ כְּמוֹ חֲנִית שֶׁל דִּיאָנָה, הָאֵלָה הַצַּיָּדֶת,
שִׁפְעַת סִלְסוּל מְלוּלִי מָתוֹק וּמְעַנֵּג,
הַקֶּצֶב הַחַד, כְּמוֹ פְּלָדַת פִּגְיוֹנוֹת מְחֻדָּדֶת,
מְלַטֵּף וּמֵבִיס, וּבוֹרֵא הוּא חַיִּים וְהוֹרֵג.

יָכוֹלָה לְמַלֵּא לְאַכְּר אֶת אֲסָמוֹ בְּאֹסֶם,
אַהֲבָה וּדְבוֹרָה לוֹ לָתֵת שֶׁיִּהְיֶה מְאֻשָּׁר,
וּבְחַג הַמּוֹלֵד לְפַזֵּר נִיצוֹצוֹת כְּמוֹ גֶּשֶׁם,
לְקַשֵּׁט גַּם אֶת לִירַת אוֹרְפֵיאוֹס הַשָּׁר.

אַתְּ שְׁטוּפָה בְּזָהָב שֶׁמֶשׁ – סִילוֹן מַנְסַנִילְיָה,
מְכֻסַּת כִּוֹנְכִית הַשָּׁמַיִם שֶׁל תְּכֶלֶת, לָעַד
רַב-קוֹלִית, נִיצָחוֹנִית הִשְׁאֲרִי עִמִּי, סֶגִידִילְיָה,
הַפֶּרַח הַשָּׁר בְּהַרֵי פִּינְד קָדוֹשׁ שֶׁל סְפָרַד. ***)

*) מַנְסָנִילְיָה – סוג של יין שרי
**) סלבדור רואדה (1857 - 1933) - משורר-מודרניסט ספרדי,
מחבר שירים צבעוניים ומלאים דמיון
***) פינד- רכס הרים ביוון, ביניהם ההר הקדוש פרנס, אשר

במשך יותר מאלפיים שנה נזכר בתרבות כבית גידול משוררים סמלי

Lo fatal

Dichoso el árbol, que es apenas sensitivo,
y más la piedra dura porque esa ya no siente,
pues no hay dolor más grande que el dolor de ser vivo,
ni mayor pesadumbre que la vida consciente.

Ser y no saber nada, y ser sin rumbo cierto,
y el temor de haber sido y un futuro terror...
Y el espanto seguro de estar mañana muerto,
y sufrir por la vida y por la sombra y por

lo que no conocemos y apenas sospechamos,
y la carne que tienta con sus frescos racimos,
y la tumba que aguarda con sus fúnebres ramos,

¡y no saber adónde vamos,
ni de dónde venimos!...

Margarita

¿Recuerdas que querías ser una Margarita
Gautier? Fijo en mi mente tu extraño rostro está,
cuando cenamos juntos, en la primera cita,
en una noche alegre que nunca volverá.

Tus labios escarlatas de púrpura maldita
sorbían el champaña del fino baccarat;
tus dedos deshojaban la blanca margarita,
«Sí... no... sí... no...» ¡y sabías que te adoraba ya!

גוֹרָלֵנוּ

אַשְׁרֵי הָעֵץ הַגָּדֵל בְּשֶׂדֶה: הוּא חָשׁ בְּקוֹשִׁי,
וְיוֹתֵר מִכָּךְ, אֶבֶן קָשָׁה, אֲשֶׁר כְּלָל לֹא חָשָׁה,
כִּי אֵין כְּאֵב גָּדוֹל מִכְּאֵב הַחַיִּים בְּלִי אֹשֶׁר
וְצַעַר מֵאֲשֶׁר חַיִּים מוּדָעִים חַסְרֵי יֶשַׁע.

לִחְיוֹת בְּלִי לָדַעַת דָּבָר, בְּלִי נָתִיב בָּטוּחַ,
בְּחָשָׁשׁ עַז, בְּחֶרְדָּה לְגַבֵּי הֶעָתִיד, בְּ-
פָחַד מַתְמִיד לַהֲפֹךְ מָחָר לְמֵת לְלֹא רוּחַ,
וְלִסְבֹּל בִּגְלַל הַחַיִּים וְרוּחוֹת רְפָאִים וְ-

לֹא יוֹדְעִים כְּלוּם, מְנַסִּים רַק לְשָׁעֵר אֶת הַסֵּתֶר.
מְפַתִּים אוֹתָנוּ נְתָחֵי בָּשָׂר טָרִי מִכָּל עֵבֶר,
וּמְחַכֶּה לָנוּ קֶבֶר עִם זֵרֵי אֶבֶל וְאֶפֶר...

בְּלִי לָדַעַת לְאָן הוֹלְכִים אָנוּ,
אוֹ מֵאַיפֹה בָּאנוּ! ...

מַרְגָּנִית

הֲזוֹכֶרֶת אַתְּ שֶׁפַּעַם רָצִית לִהְיוֹת מַרְגָּרִיטָה
גוֹטְיֶה? בְּעֵינַי מַרְאֶה פָּנַיִךְ נִרְאָה מוּזָר
כְּשֶׁנִּפְגַּשְׁנוּ בְּמִסְעָדָה לְרִאשׁוֹנָה לְפֶתַע,
וְאוֹתוֹ לַיְלָה שָׁמַח מֵאָז לְעוֹלָם לֹא חָזַר.

שְׂפָתַיִךְ שָׁנִי הַשְׁטָנִיוֹת, הַגְּבֶרֶת,
לָגְמוּ שַׁמְפָּנְיָה מִגְּבִיעַ קְרִיסְטָל מְשֻׁבָּח;
מְמַרְגָּנִית כְּחֻלָּה קָטַפְתְּ עָלַי כּוֹתֶרֶת:
"כֵּן ... לֹא ... כֵּן ... לֹא ..."; כְּבָר אוֹהֶבֶת, יָדוּעַ לָךְ!

Después, ¡oh flor de Histeria! llorabas y reías;
tus besos y tus lágrimas tuve en mi boca yo;
tus risas, tus fragancias, tus quejas, eran mías.

Y en una tarde triste de los más dulces días,
la Muerte, la celosa, por ver si me querías,
¡como a una margarita de amor, te deshojó!

Melancolía

Hermano, tú que tienes la luz, dime la mía.
Soy como un ciego. Voy sin rumbo y ando a tientas.
Voy bajo tempestades y tormentas
ciego de sueño y loco de armonía.

Ése es mi mal. Soñar. La poesía
es la camisa férrea de mil puntas cruentas
que llevo sobre el alma. Las espinas sangrientas
dejan caer las gotas de mi melancolía.

Y así voy, ciego y loco, por este mundo amargo;
a veces me parece que el camino es muy largo,
y a veces que es muy corto...

Y en este titubeo de aliento y agonía,
cargo lleno de penas lo que apenas soporto.
¿No oyes caer las gotas de mi melancolía?

Mía

Mía: así te llamas.
¿Qué más harmonía?
Mía: luz del día;

וְאַחַר ... אוֹי פֶּרַח הִסְטֶרְיָה! נָשִׁיקוֹתַיִךְ,
דִּמְעוֹתַיִךְ הָיוּ בְּפִי; אַתְּ הָיִיתְּ כֹּה קְרוֹבָה.
הֵם הָיוּ שֶׁלִּי - צְחוֹקֵךְ, הַנִּיחוֹחַ וְתִלוּנוֹתַיִךְ.

עֶרֶב אֶחָד מֵאוֹתָם יָמִים בְּזְרוֹעוֹתַיִךְ,
בָּא הַמָּוֶת הַקַּנְאִי: אַתְּ אוֹהֶבֶת עֲדַיִן?
אֵיךְ נָשְׁרוּ עָלַיִךְ, הוֹ מַרְגָּנִית הָאַהֲבָה!

מֶלַנְכּוֹלְיָה

אָחִי, כְּבַעַל הָאוֹר הַגֵּד לִי. אֲנִי כְּמוֹ עִוֵּר,
בְּלִי כִּוּוּן מְהַלֵּךְ, מְגַשֵּׁשׁ, כְּהוֹזֶה בְּכֹל נוֹגֵעַ,
קָטָן בְּחֲלוֹם וְשִׁגָּעוֹן הַהַרְמוֹנְיָה, לֹא יוֹדֵעַ
בְּסְעָרוֹת וְסוּפוֹת אֵיךְ לִי לְהִסְתַּדֵּר?

אֲנִי מַרְגִּישׁ רַע. לְהַשְׁמִיעַ קוֹל? הַשִּׁירָה -
מַעֲטֶה בַּרְזֶל עִם אַלְפֵּי חֲדִים. כָּל אֶחָד פּוֹגֵעַ
בְּנַפְשִׁי. בִּגְלָלָם אֲנִי שׁוֹתֵת דָּם וְדוֹמֵעַ,
הֵם סִבָּה לְטִפּוֹת הַמֶּלַנְכּוֹלְיָה הַמַּרָה.

לָכֵן בָּעוֹלָם הֶעָגוּם הַזֶּה אֲנִי עִוֵּר מְשֻׁגַּע;
פַּעַם נִדְמֶה לִי כִּי הַדֶּרֶךְ הִיא מְאֹד אֲרֻכָּה,
פַּעַם שֶׁמְּאֹד קָצָר הַחֶבֶל...

אֲנִי חָשׁ הַפְרָעוֹת נְשִׁימָה, עוֹד מְעַט הַגְּסִיסָה תַּגִּיעַ.
מָלֵא צַעַר, בְּקוֹשִׁי יָכוֹל לַעֲמֹד בְּסֵבֶל.
הֲאִם אֶת טִפּוֹת הַמֶּלַנְכּוֹלְיָה אַתָּה לֹא שׁוֹמֵעַ?

שֶׁלִּי

שֶׁלִּי – שְׁמֵךְ כֹּה מַדְהִים -
הַרְמוֹנִית תֵּבֵל.
שֶׁלִּי: אוֹר הַיּוֹם, צֵל.

mía: rosas, llamas.

¡Qué aroma derramas
en el alma mía
si sé que me amas!
¡Oh Mía! ¡Oh Mía!

Tu sexo fundiste
con mi sexo fuerte,
fundiendo dos bronces.

Yo triste, tú triste...
¿No has de ser entonces
mía hasta la muerte?

שֶׁלִּי: לֶהָבָה, וְרָדִים.

חָזִי וְנִשְׁמָתִי
מְלֵאִים נִיחוֹחַ פִּלְאִי:
אַתְּ אוֹהֶבֶת אוֹתִי!
הוֹ שֶׁלִּי! הוֹ שֶׁלִּי!

מֵתַךְ תַּאֲבֵךְ הַבּוֹעֵר
בִּתְשׁוּקָתִי בְּלִי הֶכֵּר -
סַגְסֹגֶת בְּרוֹנְזוֹת כָּעֵת.

אַךְ לוֹט הֶעֱצֵב סוֹגֵר
אֶת פָּנַי: לוּ הָיִא בְּאֱמֶת
שֶׁלִּי עַד סוֹף תִּשָּׁאֵר?

Nocturne

Silencio de la noche, doloroso silencio
nocturno... ¿Por qué el alma tiembla de tal manera?
Oigo el zumbido de mi sangre,
dentro de mi cráneo pasa una suave tormenta.
¡Insomnio! No poder dormir, y, sin embargo,
soñar. Ser la auto-pieza
de disección espiritual, ¡el auto-Hamlet!
Diluir mi tristeza
en un vino de noche
en el maravilloso cristal de las tinieblas...
Y me digo: ¿a qué hora vendrá el alba?
Se ha cerrado una puerta...
Ha pasado un transeúnte...
Ha dado el reloj trece horas... ¡Si será Ella!...

נוֹקְטוּרְן

שְׁתִיקַת הַלַּיְלָה, שְׁתִיקָה לֵילִית
מְעִיקָה ... לָמָּה הַנֶּפֶשׁ כָּל כָּךְ רוֹעֶדֶת?
אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת נַהֲמַת הַדָּם שֶׁלִּי,
בְּתוֹךְ גֻּלְגֹּלְתִּי מִתְרַחֶשֶׁת סְעָרָה קַלָּה.
נְדוּדֵי שֵׁנָה! אִי אֶפְשָׁר לְהֵרָדֵם, וּבְכָל זֹאת,
לְשׁוֹן. לִהְיוֹת עַצְמָאִי
בְּהִסְתַּעֲפוּת הָרוּחָנִית. עַצְמָאִי, הֲמְלֵט!
לְדַלֵּל אֶת הַתּוּגָה
בְּיֵין הַלַּיְלָה,
בְּכוֹס אֲפֵלָה נִפְלָאָה...
וְאֲנִי חוֹשֵׁב, בְּאֵיזוֹ שָׁעָה תַּתְחִיל הַזְּרִיחָה?
הוּא סָגַר אֶת הַדֶּלֶת ...
הוּא הָלַךְ וְצָפָה ...
הוּא הִקְצִיב לַשָּׁעוֹן שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת ... זוֹ הִיא!..

Oración por Antonio Machado

Misterioso y silencioso
iba una y otra vez.
Su mirada era tan profunda
que apenas se podía ver.
Cuando hablaba tenía un dejo
de timidez y de altivez,
y la luz de sus pensamientos
casi siempre se veía arder.
Era luminoso y profundo
como hombre de buena fe.
Fuera pastor de mil leones
y de corderos a la vez.
Conduciría tempestades
o traería un panal de miel.
Las maravillas de la vida
y del amor y del placer
cantaba en versos profundo
cuyo secreto era de él.
Montado en un raro Pegaso
un día al imposible fué.
Ruego por Antonio a mis dioses.
Ellos le salven siempre. Amén.

תְּפִילָה עַל אַנְטוֹנְיוֹ מַצָ'אדוֹ

אִישׁ שֶׁקֶט, מִסְתּוֹרִי הוּא מַצָ'אדוֹ -
כָּךְ אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ שׁוּב וְשׁוּב.
מַבָּטָיו עוֹלִים מִכָּזֶה הָעֹמֶק,
עַד שֶׁבְּקֹשִׁי אֶפְשָׁר לִרְאוֹתָם.
כְּשֶׁהוּא דִּבֵּר, בְּקוֹלוֹ הָיָה רֶמֶז
לְבַיְשָׁנוּת וּלְשַׂחְצָנוּת,
אַךְ הֲגִיגָיו כְּמָעַט בְּכָל פַּעַם
הָיוּ בְּהִירִים כְּמוֹ אוֹר נֵר דּוֹלֵק.
הוּא הָיָה מַבְרִיק וְעָמֹק דַּעַת,
כְּיָאֶה לְאָדָם בַּעַל רָצוֹן טוֹב -
רוֹעֶה אֶלֶף אֲרָיוֹת רַבֵּי כֹּחַ
וְעֵדֶר כְּבָשִׂים בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן.
סוּפוֹת יָכוֹל לְהַרְחִיק מֵאֹפֶק,
לְהָבִיא יָכוֹל חַלּוֹת דְּבָשׁ.
אֶת פְּלָאֵי הַחַיִּים, אַהֲבָה וְנַחַת
שָׁרוּ שִׁירָיו שֶׁסּוֹדָם רַק עָצְלוֹ.
יוֹם אֶחָד יַנִּיפוּ אוֹתוֹ כְּפֶסֶל
עַל פֶּגַסוֹס נָדִיר הַלֹּא יְאֻמַּן.
וְאֲנִי מִתְפַּלֵּל עַל אַנְטוֹנְיוֹ
לְאֵלַי: שִׁמְרוּ עָלָיו, אָנָא. אָמֵן.

Poema versos de otoño

Cuando mi pensamiento va hacia ti,
se perfuma; tu mirar es tan dulce que se torna profundo.
Bajo tus pies desnudos aún hay blancor de espuma,
y en tus labios compendias la alegría del mundo.

El amor pasajero tiene el encanto breve,
y ofrece un igual término para el gozo y la pena.

שִׁירֵי סְתָו

כְּשֶׁמַּחֲשֶׁבוֹתַי אֵלַיִךְ פּוֹנוֹת,
הֵם נַעֲשִׂים רֵיחָנִיִּים; וּמַבָּטֵךְ עָמוֹק מִמְּתִיקוּת שֶׁלּוֹ.
לְבֶן הַקֶּצֶף עוֹד נִשְׁאָר מִתַּחַת לְרַגְלַיִךְ הַיְחֵפוֹת,
שְׂפָתַיִךְ אוֹמְרוֹת אֶת עֶלְיוֹנוּת שֶׁל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.

בְּאַהֲבָה חוֹלֶפֶת אַקְרָאִית יֵשׁ קֶצֶת כְּשׁוּף וְעֹנֶג.
הִיא מַצִּיעָה לָנוּ זְמַן בְּמִדָּה שָׁוֶה לְצַעַר וְשִׂמְחָה.

Hace una hora que un nombre grabé sobre la nieve;
hace un minuto dije mi amor sobre la arena.

Las hojas amarillas caen en la alameda,
en donde vagan tantas parejas amorosas.
Y en la copa de Otoño un vago vino queda
en que han de deshojarse, Primavera, tus rosas.

Programa matinal

¡Claras horas de la mañana
En que mil clarines de oro
Dicen la divina diana!
¡Salve al celeste Sol sonoro!

En la angustia de la ignorancia
De lo porvenir, saludemos
La barca llena de fragancia
Que tiene de marfil los remos.

¡Epicúreos o soñadores
Amemos la gloriosa vida,
Siempre coronada de flores
Y siempre la antorcha encendida!

Exprimamos de los racimos
De nuestra vida transitoria
Los placeres porque vivimos
Y los champañas de la gloria.

Devanemos de Amor los hilos,
Hagamos, porque es bello, el bien,
Y después durmamos tranquilos
Y por siempre jamás. Amén.

לִפְנֵי שָׁעָה כָּתַבְתִּי אֵיזֶה שֵׁם שֶׁל נַעֲרָה בְּשֶׁלֶג;
וְלִפְנֵי רֶגַע עַל הַחוֹל אֶת שְׁמֵךְ צִיַּרְתִּי בִּבְרָכָה.

עָלִים צְהֻבְהֻבִים נוֹפְלִים מִצַּפְצָפוֹת בַּחֹרֶשׁ
שָׁם נוֹדְדִים כָּל כָּךְ הַרְבֵּה זוּגוֹת מְאֹהָבִים.
בְּקֻעֲרַת הַסְּתָו יַיִן כֹּהֶה כְּבָר נֶאֱגָר לוֹ חֶרֶשׁ.
אֵלָיו יִפְּלוּ, אָבִיב, עֲלֵי כָּל כּוֹתָרוֹת שֶׁל הַוְרָדִים.

תְּכְנִית לַבֹּקֶר

הַשָּׁעוֹת הַצַּחוֹת שֶׁל הַבֹּקֶר
עֲטוּרוֹת בְּשַׁרְשֶׁרֶת זָהָב
מְדַבְּרוֹת עַל אֱלֹהֵי-הַשַּׁחַר!
וְהֵלֵל לַמָּאוֹר וְשִׁירָיו!

מֵעָתִיד שֶׁאֵינוֹ כְּלָל בָּטוּחַ
אָנוּ קָצָת עֲצוּבִים, מַצְדִּיעִים
לַסְּירָה מְלֵאַת שֶׁפַע נִיחוֹחַ,
מְשׁוֹטֶיהָ שֶׁנְּהַב עֲשׂוּיִים.

אֶפִּיקוֹרְסִים, אוּלַי אַחֶרֶת -
נִמְשָׁכִים לְחַיֵּי חֲלוֹמוֹת
שֶׁתָּמִיד בִּפְרָחִים לְתִפְאֶרֶת
וְתָמִיד עִם לַפִּיד וְאוֹרוֹת!

וְסוֹחְטִים אֶשְׁכּוֹלוֹת הַנַּחַת
וְשַׁמְפָּנְיַת תְּהִילָה אֶל חִנָּם
בְּתִקּוּפַת הַחַיִּים הַמֻּבְטַחַת
כָּל עוֹד אָנוּ חַיִּים בָּעוֹלָם.

וְרוֹקְמִים אַהֲבָה מְרַתֶּקֶת
כִּי יָפֶה זֶה וּמְרַעֲנֵן,
וְאַחַר כָּךְ נִשְׁכַּבָה בְּשֶׁקֶט
לְעוֹלָם וְלָנֶצַח. אָמֵן.

Que el amor no admite cuerdas reflexiones

Señora, el amor es violento,
Y cuando nos transfigura
Nos enciende el pensamiento
La locura.

No pidas paz a mis brazos
Que a los tuyos tienen presos:
Son de guerra mis abrazos
Y son de incendio mis besos;

Y sería vano intento
El tornar mi mente obscura
Si me enciende el pensamiento
La locura.

Clara está la mente mía
De llamas de amor, señora,
Como la tienda del día
O el palacio de la aurora.

Y al perfume de tu ungüento
Te persigue mi ventura,
Y me enciende el pensamiento
La locura.

Mi gozo tu paladar
Rico panal conceptúa,
Como en el santo Cantar:
Mel et lac sub lingua tua.

La delicia de tu aliento

כִּי אַהֲבָה לֹא סוֹבֶלֶת כַּבְלֵי מַחְשָׁבָה

הָאַהֲבָה, סִנְיוֹרָה, הִיא אַכְזָרִית,
וּכְשֶׁפִּתְאוֹם בָּנוּ פּוֹגַעַת,
לֶהָבַת דִּמְיוֹנֵנוּ - תַּסְרִיט
טֵרוּף-הַדַּעַת.

אַל תְּבַקְּשִׁי שָׁלוֹם מִיָּדַי:
הָרֵי יֵשׁ מַשֶּׁהוּ בִּשְׁבִי אֶצְלֵךְ
מֵהַמִּלְחָמָה עִם חִבּוּקַי,
עִם אֵשׁ נְשִׁיקוֹתַי בְּחֵךְ;

לַעֲשׂוֹת שִׁנּוּיִים בְּשִׂכְלִי הַחָשׁוּךְ -
הַמַּחֲשָׁבָה הַזֹּאת אוֹתִי מְשַׁגַּעַת,
כִּי לֶהָבַת הַדִּמְיוֹן הִיא סְבוּךְ,
טֵרוּף-הַדַּעַת.

שִׂכְלִי נִשְׁאָר תָּמִיד מְתֹם
בְּלַהַט אַהַב וְסַהַר,
הֵן בְּתוֹךְ הֶמֶּלַת הַיּוֹם,
הֵן בְּהֵיכָל שֶׁל אַיֶּלֶת-הַשַּׁחַר.

גַּם הָרוּחַ בְּשָׂמִים שֶׁלָּךְ
לוֹקֶדֶת אֹשְׁרִי וְקוֹרַעַת,
כִּי לֶהָבַת הַדִּמְיוֹן הָךְ
טֵרוּף-הַדַּעַת.

הָעֹנֶג שֶׁלִּי כֻּלּוֹ – לִתְאֹב
מְתִיקוּת חַלַּת-דְּבָשׁ בַּחֵךְ;
כְּמוֹ שֶׁבַּשִּׁיר הַקָּדוֹשׁ כָּתוּב:
דְּבָשׁ וְחָלָב תַּחַת לְשׁוֹנֵךְ.

לֶהָנוֹת מִנְּשִׁימָה שֶׁלָּךְ -

En tan divino vaso apura,
Y me enciende el pensamiento
La locura.

Sinfonía en gris mayor

El mar como un vasto cristal azogado
refleja la lámina de un cielo de zinc;
lejanas bandadas de pájaros manchan
el fondo bruñido de pálido gris.

El sol como un vidrio redondo y opaco
con paso de enfermo camina al cenit;
el viento marino descansa en la sombra
teniendo de lamohada su negro clarín.

Las ondas que mueven su vientre de plomo
debajo de muelle parecen gemir.
Sentando en un cable, fumando su pipa,
está un viejo marinero pensando en las playas
de un vago, lejano, brumoso país.

Es viejo ese lobo. Tostaron su cara
los rayos de fuego del sol del Brasil;
los recios tifones del mar de la China
le han visto bebiendo su fracaso de gin.

La espuma impregnada de yodo y salitre
ha tiempo conoce su roja nariz,
sus crespos cabellos, sus bíceps de atleta,
su gorra de lona, su blusa de dril.

En medio del humo que forma el tabaco
ve el viejo el lejano, brumoso país,

כְּמוֹ בִּכְלִי אֱלֹהִי לָגַעַת,
אַךְ לֶהָבַת הַדְּמְיוֹן אַחַר כָּךְ -
טֵרוּף-הַדַּעַת.

סִימְפוֹנְיָה בְּאֶפֶר מָז'וֹר

הַיָּם, כְּמוֹ מַרְאָה עֲנַקִּית כְּסוּפָה,
מְשַׁקֵּף אֶת הַלּוּחַ שֶׁל רָקִיעַ אָבָץ;
לְהֶקוֹת צִפֳּרִים רְחוֹקוֹת כְּכֶתֶמִים
שְׁחוֹרִים עַל הָרֶקַע אֶפֶר וְחִוֵּר.

הַשֶּׁמֶשׁ - זְכוּכִית עֲגוּלָה עֲמוּמָה
שֶׁבְּשַׁעַל חוֹלֶה עוֹלָה אַט לְזֶנִית;
בְּצֵל נָחָה רוּחַ יַמִּית, הִיא הֵנִיחָה
אֶת קַרְנָהּ הַשְּׁחוֹרָה עַל הַכָּרִית.

הַגַּלִּים מֵנִיעִים אֶת עוֹפֶרֶת הַכֶּרֶס,
וּגְנִיחוֹת מַשְׁמִיעִים תַּחַת מֵזַח.
יוֹשֵׁב עַל הַחֶבֶל, מְעַשֵּׁן מִקְטֶרֶת
מַלָּח זָקֵן חוֹשֵׁב עַל חוֹפֵי אֶרֶץ
הָזוּיָה מְרֻחֶקֶת וּמְעֻרְפֶּלֶת.

הוּא זָקֵן, הַזְּאֵב הַזֶּה. פָּנָיו שְׂרוּפוֹת
מִקַּרְנַיִם לוֹהֲטוֹת שֶׁל חַמַּת בְּרָזִיל;
בְּטַיְפוּנִים חֲזָקִים שֶׁל יָם סִין
הוּא הִטְבִּיעַ אֶת כִּשְׁלוֹנוֹתָיו בְּגִ'ין.

מִן הַקֶּצֶף, הַסָּפוּג מְלַחַת וְיוֹד,
אַפּוֹ מְזֻמָּן נַעֲשָׂה אָדֹם, יֵשׁ לוֹ
שֵׂעָר מְתֻלְתָּל, שְׁרִירֵי אַתְלֵט,
כּוֹבַע קַנְבָּס וְחֻלְצַת גִ'ינְס.

עַל רֶקַע תִּימְרוֹת עָשָׁן הַטַּבָּק
הַזָּקֵן רוֹאֶה אֶרֶץ מְרֻחֶקֶת,

adonde una tarde caliente y dorada
tendidas las velas partío el bergantín…

La siesta del trópico. El lobo se aduerme.
Ya todo lo envuelve la gama del gris.
Parece que un suave y enorme esfumino
del curvo horizonte borrara el confín.

La siesta del trópico. La vieja cigarra
ensaya su ronca guitarra senil,
y el grillo preludia un solo monótono
en la única cuerda que está en su violín.

Yo persigo una forma

Yo persigo una forma que no encuentro mi estilo,
botón de pensamiento que busca ser la rosa;
se anuncia con un beso que en mis labios se posa
al abrazo imposible de la Venus de Milo.
Adornan verdes palmas el blanco peristilo
los astros me han predicho la visión de la Diosa;
mi alma reposa la luz como reposa
el ave de la luna sobre un lago tranquilo.
Y no hallo sino la palabra que huye,
la iniciación melódica que de la flauta fluye
y la barca del sueño que en el espacio boga;
y bajo la ventana de mi Bella-Durmiente,
el sollozo continuo del chorro de la fuente
y el cuello del gran cisne blanco que me interroga.

מְעֻרְפָּלֶת, בָּהּ בְּיוֹם חַם וְזָהֹב
עוֹלֶה מִפְרָשׂ שֶׁל בְּרִיג מַפְלִיג ...

מְנוּחַת צָהֳרַיִם טְרוֹפִית. הַזְּאֵב
נָם. גַּם הָאֹפֶר הַמַּקִּיף אֶת הַכֹּל,
וְנִרְאֶה כִּי הָאֹפֶק הֶעָנָק הֶעָקֹם
מְטַשְׁטֵשׁ, מַעֲלִים אֶת הַגְּבוּלוֹת.

מְנוּחַת צָהֳרַיִם טְרוֹפִית. צִיקָדָה
עוֹשָׂה חֲזָרוֹת עַל גִּיטָרָה סֶנִילִית,
צָרָצַר סוֹלֵן מְבַצֵּעַ פְּרֶלוּד מוֹנוֹטוֹנִי
עַל הַמֵּיתָר הַיָּחִיד שֶׁל כִּינּוֹרוֹ הַיָּשָׁן.

אֲנִי מְחַפֵּשׂ צוּרוֹת

אֲנִי מְחַפֵּשׂ צוּרוֹת שֶׁאֵת סִגְנוֹנִי לְתָאֵם תּוֹאִילוּ,
נִצָּן שֶׁל רַעְיוֹן אֲשֶׁר שׁוֹאֵף לִהְיוֹת וֶרֶד,
מְבַשֵּׂר נְשִׁיקָה שֶׁאֶל שְׂפָתַי עוֹד מְעַט מִתְחַבֶּרֶת,
כְּמוֹ חִבּוּק בֵּלְתִּי-אֶפְשָׁרִי שֶׁל וֶנוּס מְמִילוֹ.
דְּקָלִים עוֹטְרִים אֶת הַפְּרִיסְטִיל בְּרִבּוּעַ *)
שֶׁל כּוֹכָבִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ אֶת הַחָזוֹן עַל הָאֱלֹהּ;
וְנִשְׁמָתִי כֵּלָה אוֹר, הִיא מֵטֶלֶת בְּנֹגַהּ,
כְּמוֹ צִפּוֹר הַיְרֵחַ הַנָּחָה עַל אֲגַם רָגוּעַ.
לֹא מָצָאתִי כְּלוּם חוּץ מִמִּלָּה שׁוֹטֶפֶת,
וְהִיא הַתְּחָלָה מְלוֹדִית, שֶׁבְּחֲלִילִית מְרַחֶפֶת,
כְּמוֹ סִירַת חֲלוֹם שֶׁנִּסְחְפָה וּבְחֶלֶל שָׂטָה.
תַּחַת חַלּוֹנָהּ שֶׁל הַיְפְיְפִיָּה שֶׁלִּי הַנִּרְדֶּמֶת
בְּכְיָהּ בֵּלְתִּי-פּוֹסֶקֶת שֶׁל סִילוֹן מְפַזֶּמֶת
וּבַרְבּוּר לָבָן שׁוֹאֵל אוֹתִי שְׁאֵלוֹת מִלְמַטָּה.

*) פריסטיל - חלל פתוח מרובע (חצר או גינה), מוקף
מכל הצדדים בעמודים מכוסים בבית יווני ורומאי